Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/136/2018
Identifikačné číslo spisu:	4311218429
Dátum vydania rozhodnutia:	28.03.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Ján Gandžala
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:4311218429.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu S. A., trvalým pobytom v L., zastúpeného JUDr. Tomášom Jamrichom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom vo Vrábľoch, Moravská 784/35, proti žalovanému Okresnému stavebnému bytovému družstvu Levice, so sídlom v Leviciach, Ku Bratke 3, IČO: 00 171 590, zastúpenému JUDr. Alexandrom Kuchárikom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom v Leviciach, J. Hollého 11, o obnovu konania, vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 14C/249/2011, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 28. apríla 2017 sp. zn. 5Co/285/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.
Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1.1. Okresný súd Levice (ďalej len „súd prvej inštancie“ event. „prvoinštančný súd“) uznesením z 24. februára 2016 č.k. 14C/249/2011-72 návrh žalobcu na obnovu konania zamietol (prvý výrok). Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania predstavujúce trovy právneho zastúpenia vo výške 246,67 Eur, k rukám jeho právneho zástupcu, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia (druhý výrok).
1.2. V odôvodnení rozhodnutia prvoinštančný súd konštatoval, že návrh žalobcu na obnovu konania po tom, ako ho viac krát doplnil, obsahoval zákonom stanovené náležitosti. Zároveň konštatoval, že okrem náležitosti žaloby na obnovu konania musia byť zachované aj ďalšie podmienky, a jednou z nich je aj včasnosť podania žaloby na obnovu konania. Vychádzajúc z podaní žalobcu dospel k záveru, že v tomto prípade uplynula zákonná subjektívna lehota na včasné podanie žaloby na obnovu konania. V tejto súvislosti poukázal na to, že vychádzal z prvého podania žalobcu zo dňa 12.12.2011, v rámci ktorého poukazoval na rozsudok vydaný pod sp. zn. 9C/108/2006 a jeho potvrdenie rozhodnutím Krajského súdu v Nitre. Preskúmaním predmetných rozsudkov zistil, že v nich bolo konštatované, že nedoplatky na zálohových platbách možno vo všeobecnosti vymáhať len do doby, kým nie je vykonané vyúčtovanie za príslušný rok. Ak sa teda žalobca domáhal nedoplatkov na zálohových platbách za obdobie od 01.09.2005 do 28.02.2006, po vyúčtovaní za príslušný rok 2005 a 2006, už nebolo možné vymáhať samostatne nezaplatené zálohové platby, ale len platby v rámci celkového nedoplatku v zmysle

vyúčtovania za rok 2005 a 2006. Rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 05.02.2009, teda najneskôr v tento deň žalobca vedel o tom, že nedoplatky na zálohových platbách možno vymáhať len do doby, kým nie je vykonané vyúčtovanie za príslušný rok. S poukazom na uvedené neobstojí jeho tvrdenie uvedené v podaní zo dňa 07.08.2014, v rámci ktorého tvrdil, že v reportáži dňa 01.12.2011 sa dozvedel, že zálohové platby možno vymáhať len do doby, pokiaľ nedôjde k celkovému vyúčtovaniu nákladov spojených s užívaním bytu za príslušný rok. Naviac, je potrebné prihliadnuť na skutočnosť, že k tomuto tvrdeniu prišlo až na druhú výzvu súdu, pričom v podaní zo dňa 26.04.2013 uviedol, že špecifikáciu dodržania subjektívnej lehoty uvedie na nariadenom pojednávaní. V súvislosti s plynutím objektívnej lehoty prvoinštančný súd uviedol, že sa stotožňuje s tvrdením žalobcu, že objektívna lehota uplynula až dňa 04.05.2012, nakoľko zo spisu vedeného pod sp. zn. 7C/42/2003 bolo zistené, že rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 04.05.2009 a od tohto okamihu začala plynúť objektívna lehota. Vychádzajúc z uvedených skutočností dospel k záveru, že žaloba na obnovu konania bola podaná oneskorene (v zmysle v tej dobe platného a účinného ustanovenia § 230 ods. 1 zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších právnych predpisov - ďalej aj „O.s.p.“) a preto ju bez nariadenia pojednávania (v zmysle ustanovenia § 234 ods. 1 a prvej vety ustanovenia § 234 ods. 2 O.s.p.) zamietol.
1.3. Rozhodnutia o trovách konania odôvodnil aplikáciou zásady úspešnosti vyplývajúcej z v tej dobe platného a účinného ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania predstavujúcu trovy právneho zastúpenia za presne špecifikované úkony právnej služby.

2.1. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 28. apríla 2017 sp. zn. 5Co/285/2016 na základe odvolania žalobcu uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil (prvý výrok) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania (druhý výrok).
2.2. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že žalobca v odvolaní namietal nesprávne ustálenie počiatku a uplynutia subjektívnej lehoty na včasné podanie žaloby na obnovu konania zo strany prvoinštančného súdu a v tejto súvislosti i na to, že podľa názoru prvoinštančného súdu mala začať plynúť subjektívna lehota dňa 05.02.2009 a objektívna mala začať plynúť až dňa 04.05.2009, čo je v rozpore s ustanovením § 230 O.s.p., pretože subjektívna lehota môže plynúť len v rámci trojročnej objektívnej lehoty. Podľa záveru prvoinštančného súdu by mu trojmesačná subjektívna lehota uplynula deň po začatí plynutia trojročnej objektívnej lehoty, a to dňa 05.05.2009, t.j. deň po právoplatnosti rozsudku vydaného v konaní vedenom pod sp. zn. 7C/42/2003. Okrem toho žalobca namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia prvoinštančného súdu.
2.3. Odvolací súd ďalej v odôvodnení rozhodnutia poukázal na procesnoprávnu úpravu obnovy konania platnú a účinnú v dobe rozhodovania prvoinštančného súdu (vyplývajúcu z Občianskeho súdneho poriadku) i na aktuálnu procesnoprávnu úpravu (vyplývajúcu zo zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok - ďalej aj „CSP“), ktorá už bola účinná v dobe jeho rozhodovania.
2.4. Poukázal na to, že obnova konania má charakter mimoriadneho opravného prostriedku a vecná nesprávnosť rozsudku napadnutého žalobou na obnovu konania nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania. Ďalej poukázal na to, že v prípade žaloby na obnovu konania súd prvej inštancie skôr, ako začne preskúmavať dôvody, ktoré žalobca vymedzil na zdôvodnenie povolenia obnovy konania, zaoberá sa tým, či bola žaloba na obnovu konania podaná v zákonnej lehote. V tomto smere je potrebné vychádzať zo zákonnej úpravy subjektívnej a objektívnej lehoty, v ktorej je potrebné podať žalobu na obnovu konania. Subjektívna lehota je trojmesačná a subjektu oprávnenému na podanie žaloby na obnovu konania plynie odo dňa, keď sa mohol dozvedieť o dôvode obnovy, alebo odo dňa, kedy mohol dôvod obnovy uplatniť. Objektívna lehota na podanie žaloby je trojročná a počíta sa od právoplatnosti rozhodnutia. Subjektívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania musí byť dodržaná v rámci objektívnej trojročnej lehoty, ktorá plynie od právoplatnosti rozhodnutia. Odpustenie zmeškania lehoty na podanie žaloby na obnovu konania zákon nepripúšťa.
2.5. Následne odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie s poukazom na obsah spisu a na vyjadreniach strán sporu správne ustálil, že je nad mieru všetkých pochybností preukázané, že žaloba na obnovu konania bola podaná oneskorene. V celom rozsahu sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie a poukázal na to, že sám žalobca jednoznačne uviedol, že skutočnosti odôvodňujúce podanie žaloby vyplývajú z rozsudku Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 9C/108/2006,

ktorého vecná správnosť bola potvrdená aj odvolacím súdom. Vychádzajúc z tvrdení žalobcu uvedených v podanej žalobe samotným žalobcom je zrejmé, že rozhodnutie vo vyššie uvedenej veci považoval za rozhodujúcu skutočnosť pre podanie žaloby. Touto skutočnosťou mu začala plynúť subjektívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania. Súd prvej inštancie správne vychádzal z právoplatnosti predmetného rozsudku, a zo skutočnosti, že tento rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť dňa 05.02.2009, a teda najneskôr v tento deň mal žalobca možnosť oboznámiť sa s právnym názorom súdu prvej inštancie, že nedoplatky na zálohových platbách možno vymáhať len do doby, kým nie je vykonané vyúčtovanie za príslušný rok. Subjektívna trojmesačná lehota mu začala plynúť 05.02.2009 (právoplatnosť rozsudku č. k. 9C/108/2006-62) a uplynula dňa 05.05.2009. Akékoľvek ďalšie tvrdenia žalobcu, že skutočnosti odôvodňujúce podanie žaloby sa dozvedel z reportáže v televízii až dňa 01.12.2011 odvolací súd nepovažoval za relevantné pre posúdenie plynutia subjektívnej lehoty na podanie žaloby, pretože tieto dôvody boli jasne vymedzené v prvotnom procesnom úkone žalobcu. Pokiaľ ide o plynutie objektívnej lehoty na podanie žaloby, táto začala plynúť právoplatnosťou rozsudku vo veci vedenej Okresným súdom Levice pod sp. zn. 7C/42/2003, obnovy ktorej sa žalobca domáha, teda 04.05.2009. Objektívna lehota uplynula po troch rokoch od právoplatnosti rozsudku, teda 04.05.2012. Žaloba žalobcu na obnovu konania bola preukázateľne podaná oneskorene, a to po uplynutí subjektívnej trojmesačnej lehoty, keď táto lehota žalobcovi uplynula dňa 04.05.2009 a žalobca žalobu podal osobne na súde prvej inštancie až dňa 14.12.2011, poukazujúc na rozhodnutie Okresného súdu Levice č. k. 9C/108/2006 zo dňa 05.09.2008, právoplatné dňa 05.02.2009, ktorého vecná správnosť bola potvrdená aj odvolacím súdom, a to rozsudkom č. k. 7C/249/2008-112 zo dňa 18.12.2008. Z uvedených dôvodov preto uznesenie prvoinštančného súdu podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil.
2.6. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov odvolacieho konania odôvodnil aplikáciou ustanovenia § 396 ods. 1 s použitím ustanovenia § 255 ods. 1 CSP.

3.1. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom žiadal, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zrušil a priznal mu nárok na náhradu trov dovolacieho konania.
3.2. Prípustnosť dovolania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ CSP argumentujúc tým, že odvolací súd v odôvodnení napádaného rozhodnutia (odsek 24 odôvodnenia) uvádza, kedy sa mohol oboznámiť s právnym názorom, že nedoplatky na zálohových platbách možno vymáhať len do doby, kým nie je vykonané vyúčtovanie za príslušný rok. Subjektívnu trojmesačnú lehotu preto odvodil od právoplatnosti rozsudku č. k. 9C/108/2006-62. Celá argumentácia o dôvode zamietnutia žaloby na obnovu konania sa týkala len uplynutia subjektívnej lehoty ohľadom vedomosti, že nedoplatky na zálohových platbách možno vymáhať len do doby, kým nie je vykonane vyúčtovanie za príslušný rok. S týmto názorom nesúhlasí. Ďalej uviedol, že žalobu na obnovu konania podal i z dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 228 ods. 1 písm. b/ O.s.p., čo je zrejmé z bodu 9 žaloby. Tento dôvod na obnovu konania následne špecifikoval v písomnom podaní zo dňa 26.04.2013. Išlo o podstatný a dôležitý dôkaz (zmluvu o výkone správy, ktorá by mala byť schválená nadpolovičnou väčšinou hlasov všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, ktorú by mala predložiť protistrana). Tento dôkaz nemohol predložiť v rámci pôvodného konania, pretože ním nedisponoval. Súd prvej inštancie a následne i odvolací súd vec, t.j. otázku neprípustnosti obnovy konania nesprávne právne posúdil, pretože v tomto prípade nešlo o neprípustnosť obnovy konania podľa § 234 ods. 2 v spojení s § 229 O.s.p., ale o prípad vecného prejednania návrhu na obnovu konania, ktorý mohol prvoinštančný súd zamietnuť iba na verejnom pojednávaní. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. marca 2012 sp. zn. 4 M Cdo 17/2010. Tým, že prvoinštančný súd rozhodol bez pojednávania, došlo k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom, a keďže odvolací súd následne rozhodnutie prvoinštančného súdu potvrdil, i rozhodnutím odvolacieho súdu došlo k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.
3.3. Dovolateľ ďalej nesúhlasil s argumentáciou odvolacieho súdu uvedenou v odseku 25 a 26 odôvodnenia rozhodnutia, kde odvolací súd konštatoval, že objektívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania začala plynúť právoplatnosťou rozsudku vo veci vedenej pod sp. zn. 7C/42/2003 (obnovy ktorej sa domáhal), teda 04.05.2009 a následne konštatoval, že predmetná žaloba na obnovu konania bola preukázateľne podaná oneskorene, a to po uplynutí subjektívnej trojmesačnej lehoty, ktorá

uplynula dňa 04.05.2009. Z týchto tvrdení odvolacieho súdu paradoxne vyplýva, že subjektívna lehota mu uplynula v čase, keď rozhodnutie vydané v konaní vedenom pod sp. zn. 7C/42/2003 nebolo právoplatné. Z vtedajšej procesnoprávnej úpravy však vyplývalo, že návrhom na obnovu konania bolo možné napadnúť len právoplatné rozhodnutie.
3. 4. Okrem toho dovolateľ namietal, že dovolaním napadnutým uznesením odvolacieho súdu „došlo k existencii extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami ...“, teda de facto namietal jeho nepreskúmateľnosť.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedol, že tvrdenie dovolateľa, že súd prvej inštancie a následne odvolací súd vec, t.j. otázku neprípustnosti obnovy konania nesprávne právne posúdil, je nesprávne a právne neakceptovateľné. V súvislosti s argumentáciou dovolateľa týkajúcu sa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. marca 2012 sp. zn. 4 M Cdo 17/2010 uviedol, že z tohto rozhodnutia vyplýva, že bez pojednávania rozhoduje súd o návrhu na obnovu konania len v prípadoch, ak tento zamieta pre nedostatok jeho formálnych podmienok, ktorými sú včasnosť podania návrhu (§ 230 O.s.p.), čo je aj tento prípad. Z vykonaného dokazovania bez akejkoľvek pochybnosti vyplýva, že žalobca sa o dôvode obnovy konania dozvedel dňa 05.02.2009, a bez akýchkoľvek pochybností je preukázané, že objektívna trojročná lehota mu začala plynúť dňa 04.05.2009, a teda bez akýchkoľvek pochybností je zrejmé, že subjektívna trojmesačná lehota mu uplynula dňa 04.08.2009, pričom žalobu na obnovu konania podal až dňa 12.12.2011, teda viac ako po dvoch rokoch odo dňa uplynutia subjektívnej lehoty na podanie žaloby na obnovu konania. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a vykonané dôkazy zastáva názor, že dovolanie žalobcu nie je dôvodné a preto navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu zamietol a jemu priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnej výške.

5. Dovolateľ vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného k jeho dovolaniu de facto zopakoval argumentáciu uvedenú v dovolaní, že žalobu na obnovu konania podal (okrem iného) i z dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 228 ods. 1 písm. b/ O.s.p. a súd prvej inštancie zamietol jeho žalobu podľa ustanovenia § 234 ods. 2 O.s.p. bez toho, aby nariadil vo veci pojednávanie a skúmal zákonné podmienky na obnovu konania, a teda nesprávnym procesným postupom zaťažil konanie vadou, pre ktorú mal odvolací súd na základe jeho odvolania uznesenie prvoinštančného súdu zrušiť a vec vrátiť prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie. Pokiaľ tak odvolací súd neurobil, jeho procesný postup treba považovať za také konanie, ktoré mu znemožnilo, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

6. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu dovolateľa zopakoval, že zastáva názor, že dovolanie žalobcu nie je dôvodné a preto navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu zamietol a jemu priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania vo výške 100 %.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ event. „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, a preto ho podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

8. V danom prípade vyvodil žalobca prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

9. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej

strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

10. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

11. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ v súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom namietal, že dovolaním napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces tým, že odvolací súd potvrdil uznesenie prvoinštančného súdu, ktorý zamietol jeho žalobu na obnovu konania bez pojednávania.

12. Z ustanovenia § 234 ods. 2 prvá veta O.s.p. platného a účinného v dobe rozhodovania prvoinštančného súdu vyplývalo, že ak súd zamieta návrh na obnovu konania preto, že nie je prípustný, alebo preto, že ho podal niekto, kto naň nebol oprávnený, alebo preto, že je zrejme oneskorený, nemusí nariaďovať pojednávanie. Keďže v prejednávanom prípade dospel prvoinštančný súd k záveru, že žaloba žalobcu na obnovu konania bola podaná oneskorene, prvoinštančný súd postupoval v súlade citovaným ustanovením procesne správne, keď predmetnú žalobu žalobcu na obnovu konania zamietol bez nariadenia pojednávania. Pri žalobe na obnovu konania súd (i) z hľadiska hospodárnosti a efektívnosti konania primárne skúma existenciu základnej objektívnej podmienky prípustnosti tejto žaloby, ktorou je zachovanie zákonných lehôt, teda objektívnej i subjektívnej lehoty. Ak dospeje k záveru, že táto základná objektívna podmienka prípustnosti žaloby na obnovu konania nie je daná, žalobu bez nariadenia pojednávania zamietne a už neskúma ďalšie eventuálne uplatňované dôvody obnovy konania. Z tohto dôvodu nebolo povinnosťou prvoinštančného súdu zaoberal sa argumentáciu žalobcu uvedenou v žalobe, že žalobu na obnovu konania podal i z dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 228 ods. 1 písm. b/ O.s.p. V konečnom dôsledku, uvedený záver nie je ani v rozpore s názorom prezentovaným v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. marca 2012 sp. zn. 4 M Cdo 17/2010, na ktoré poukázal dovolateľ v dovolaní.

13. Z uvedeného je zrejmé, že zo strany prvoinštančného súdu tým, že žalobu žalobcu na obnovu konania zamietol bez pojednávania nedošlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces, a preto odvolací súd na základe odvolania žalobcu nemal z tohto titulu dôvod na zrušenie rozhodnutia prvoinštančného súdu a na vrátenie veci na ďalšie konanie. Ak za tohto skutkového a právneho stavu

odvolací súd dovolaním napadnutým rozhodnutím rozhodnutie prvoinštančného súdu potvrdil, nedošlo z jeho strany k nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ v súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom de facto namietal i nepreskúmateľnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

15. V súvislosti s uvedenou dovolacou námietkou žalobcu dovolací súd uvádza, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku), ktorá prípustnosť dovolania nezakladala. S týmto názorom sa stotožnil aj Ústavný súd Slovenskej republiky (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016). Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska (rovnako ako v prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov) nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

16. V danom prípade odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety zjednocujúceho stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov. O taký prípad ide napríklad vtedy, keď dovolaním napadnuté rozhodnutie neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém” (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne keď odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia má také nedostatky, že sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi dôsledkami predstavuje exces, ktorý možno charakterizovať ako „justičný omyl“ v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napr. Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu však nedáva podklad pre tvrdenie dovolateľa, že nespĺňa požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, prípadne, že v ňom absentuje zohľadnenie relevantných skutkových okolností alebo náležitá právna argumentácia. Odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, zhrnul podstatné skutkové okolnosti a právne argumenty, pričom jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo uznesenie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne.

17. Odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. V reakcii na dovolacie argumenty žalobcu dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Neobstojí preto námietka, že odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia žalobcovi znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Pre úplnosť dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnostnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, správnosť právnych záverov (v prejednávanom prípade konkrétne namietané ustálenie lehôt), ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo

prípadne nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

18. Z uvedeného vyplýva, že zo strany odvolacieho súdu nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a preto dovolací súd konštatuje, že žalobcom uplatnený dovolací dôvod neexistuje (nie je daný). Z uvedeného dôvodu preto dovolanie žalobcu podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP odmietol.

19. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný a preto mu dovolací súd podľa ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.